

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰ ὕδατα ἀνῆρχοντο μέχρι τῶν γονάτων του.

Ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδωλίου καὶ ἤκουεν ἀπαθῶς τὴν εἰσροὴν αὐτῶν.

Τὸ ὑπόγειον ἐπληροῦτο ὁλονέν· μετ' ὀλίγον τὰ ὕδατα ἐφθασαν μέχρι τοῦ στήθους του καὶ μετ' οὐ πολὺ ὑπεράνω τῶν ὤμων του.

— Ἐμπρός! . . . εἶπε τότε ὁ Καπελοῦζος διὰ φωνῆς ἀγρίας, ἡ ὦρα ἐσήμανε πλέον!

Καί, διασχίσας τὰ ὕδατα ἀπνευστί, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ὀπῆς, ἀπέσπασε διὰ στιβαρῆς χειρὸς τὴν μάχαιραν, ἣν εἶχε προσηλώσει ἐπὶ τοῦ χαίνοντος τοίχου, καὶ, καταβλῶν τελευταίαν προσπάθειαν, διέρρηξε τὸν τοῖχον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμόν.

Σταθεὶς ἀκίνητος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων, ὁ Καπελοῦζος δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν εἰ μὴ ὅτε ἐνόησεν ὅτι εὕρισκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ.

Ὅτε δ' ἀνῆλθεν, ἀνέπνευσε πλέον.

Καὶ τότε διέκρινεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, ἔναντί του, εἰς ἀπόστασιν πολλῶν βημάτων, τὴν σκιὰν ἀνθρώπου, ὀρθίου ἐπὶ τινος ἀλιευτικοῦ ἀκατίου.

Ὁ Καπελοῦζος συνεκέντρωσε πάσας τὰς δυνάμεις, ἵνα φθάσῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον πάραυτα ἀνεγνώρισεν.

Ἦτο ὁ Κορζύ, ὁ πιστὸς ὑπηρετῆς του, ὅστις, ἰδὼν μακρόθεν αὐτόν, ἔσπευδε, κωπηλατῶν, ὅπως σώσῃ τὸν δυστυχῆ κύριόν του.

Αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολύτιμοι· καθόσον ὁ Καπελοῦζος, ἀπνηδηνῶς, ὡς ἐκ θαύματος ἀντείχεν εἰς τὴν ροὴν τοῦ ποταμοῦ, κινῶν ἀπελπιστικῶς τὰς ἐξηντλημένας χειρὰς του.

Ἄλλὰ φεῦ! ὀρμητικὸς τις ἀντίρροος ἐκάλυψεν αὐτόν.

Ὁ Κορζύ ἔβαλε κραυγὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἐβύθισε ταχέως τὴν κώπην του εἰς τὸν ποταμόν, τὴν ὁποίαν ὁ Καπελοῦζος, καὶ περ ἐν τῇ ὑστάτῃ καὶ φοβερᾷ στιγμῇ του εὕρισκόμενος, ἤρπασε τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ Κορζύ ἠννόησε τοῦτο. Πάραυτα δέ, ἀνασύρας αὐτήν, ἤρπασε τὸν Καπελοῦζον ἐκ τῆς κόμης καί, μὲ κίνδυνον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του, κατάρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ αὐτόν, σχεδὸν ἀναίσθητον, ἐκ τοῦ ποταμοῦ.

Εἶτα δέ, ἀφοῦ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου τὸν Καπελοῦζον, διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὴν ἐτέραν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Φθάσας δ' ἐκεῖ, περιετύλιξε τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ τινος μανδύου καὶ μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Βερναρδίνων.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Καπελοῦζος, ὡχρὸς καὶ τρέμων ἔτι, διηυθύνθη, διὰ τῆς μυστικῆς θύρας, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ζολάνδης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κορζύ.

Ἐξήτασε τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς· τὰ ἔρημα ἦδη δωμάτια, τοὺς καταδαφισθέντας τοίχους καὶ τὴν παραβιασθεῖσαν θύραν, ἣτις ἔκειτο ἐρριμμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Καὶ ἡ Μεριέμ; εἶπεν αἰφνης πρὸς τὸν Κορζύ.

— Ἀπέθανε, κύριε! . . . Κοιμᾶται ἐν εἰρήνῃ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν ἐκεῖνου τοῦ δένδρου, τὸ ὅποιον βλέπεις ἐκεῖ κάτω.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἔθαψα.

Ὁ Καπελοῦζος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Κορζύ καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν συμπαθῶς.

Διαρκούσης δὲ τῆς μακρᾶς ταύτης ἐπισκέψεως ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ οἰκίᾳ, ἣτις ἀνεμίμνησκεν αὐτῷ ἐκείνην, ἦν τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ κόσμου ἠγάπησεν, οὐδ' ἐν δάκρυ ἔρρευσε ἐκ τῶν ἐσβεσμένων ὀφθαλμῶν του, οὐδ' εἰς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ὠχρῶν χειλέων του.

— Ἄς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, Κορζύ, εἶπεν ἐπὶ τέλους μετὰ βραγχινῶδους φωνῆς. . . δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε πλέον.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐν ᾧ ἐκλείσθη μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Ὅτε δὲ πλέον ἐπῆλθεν ἡ νύξ, ἐκάλεσε τὸν Κορζύ.

— Θὰ ὑπάγω εἰς τοῦ Βισκορνέ, φίλε μου, εἶπεν.

— Μὲ τὰ σωστά σου; ἀπήντησεν ὁ Κορζύ ἐκθαμβος. Καὶ ἂν σε γνωρίσουν;

— Νὰ με γνωρίσουν; εἶπεν ὁ Καπελοῦζος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, ὅπως εἶμαι, δὲν εἶνε δυνατόν.

Καὶ ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν κατάλευκοι, ὡς χιών.

— Ὡ! . . . ὑπέλαβεν ὁ Κορζύ στενάξας, τὸ ἤξεύρω . . . τὸ εἶδα! . . .

— Λοιπὸν, ὑπάρχει κίνδυνος;

Ὁ Κορζύ ἐσίωπα.

— Καὶ ἔπειτα, ἡ νύκτα εἶνε σκοτεινὴ . . . καί, καθὼς μὲ νυμίζουσι δι' ἀπεθαρμένον, θὰ μ' ἐκλάβουν διὰ φάντασμα. . . Τί περισσότερο; . . . Θέλω νὰ πληροφορηθῶ διὰ τὸν Ὀλιβιέρον. . . Ἐννοεῖς; Δὲν θέλω νὰ χάσω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκεῖνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ. . . Λοιπὸν καλὴ νύκτα, Κορζύ! καλὴ νύκτα, ἀγαθὲ καὶ πιστὲ μου φίλε! . . . Ἄν δὲν ἐπανέλθω πλέον, ἡ οἰκία αὕτη καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἶνε ἰδικά σου.

Ὁ Κορζύ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Τί; ἀρνῆσαι; . . . Ὅλα, ὅλα τὰ καὶ! . . .

Καί, θλίψας διὰ τελευταίαν φοράν τὴν χεῖρα τοῦ Κορζύ, ἀνεχώρησεν.

Καίτοι πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη σημαίνει τὸ μεσονύκτιον, οὐχ ἦττον πολυάριθμοι φιλοπόται ἐκάθηγοντο εἰς ἐτὶ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου, ἀδιαφοροῦντες ἂν ἐκ τούτου δυσηρεστεῖτο ὁ ξενοδόχος.

Φεῦ! δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὁ ἀτυχῆς Βισκορνέ, ὅπως ὑπομνήσῃ αὐτοῖς τὰς αὐστηρὰς διαταγὰς τοῦ Ιουβενάλλη Δουρσέν.

Ἦτο πλέον νεκρὸς!

Οὔτε αἱ περιποιήσεις τῶν ἰατρῶν, οὔτε

αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἀγρυπνίαι τῆς συζύγου του Ἰακωβίνης ἰσχυσαν ἔναντιον τῶν θανατηφόρων πληγῶν του.

Ἡ Ἰακωβίνα, ἡ ἐνάρετος αὕτη καὶ ἀγαθὴ γυνή, ἀφοῦ ἐθρόνησεν ἐπὶ πολὺ τὸν σύζυγον της, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ ἀτυχῆς γυνὴ δὲν εἶχε τὸ ἐπιτακτικὸν ἐκεῖνο τοῦ μακαρίτου συζύγου της, ὅπως ἀντίσταται εἰς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τῶν θαμῶνων τοῦ ξενοδοχείου της. Ἐπομένως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐδαινον καλῶς αἱ ἐργασίαι τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου, αἱ κακαὶ γλώσσαι ἤρξαντο νὰ δυσφημῶσιν αὐτήν.

Ὁ Καπελοῦζος παρετήρησεν ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου καὶ περιέμενε, κρυπτόμενος πάντοτε εἰς τὴν σκιάν, ὅπως ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ τελευταῖος τῶν θαμῶνων του.

Τούτου δὲ γενομένου, εἰς ἔλθε μετὰ προφυλάξεως καὶ, ἀφοῦ ἔκλεισε ἐπιμελῶς τὴν θύραν, προὐχώρησε πρὸς τὴν Ἰακωβίαν.

— Κύριε, εἶπεν αὕτη ἡδέως, ἡ ὦρα εἶνε πολὺ προχωρημένη καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ καθήσω περισσότερο. . .

Ὁ Καπελοῦζος ἀπεκαλύφθη ἐνώπιον τῆς Ἰακωβίνης, χωρὶς νὰ προσέσῃ λέξιν.

— Κύριε Καπελοῦζε! ἀνεκράξε πλήρης χαρᾶς ἡ νεαρὰ γυνή, πλησιαζούσα ζωηρῶς τὸν ἀρχαῖον φίλον τοῦ συζύγου της.

— Σοῦτ! . . . Ἰακωβίνα, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος, θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, εἶμαι ἀπεθαμμένος.

Ἡ Ἰακωβίνα ὡπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Ἀπεθαμμένος; . . . εἶπεν.

— Ναὶ . . . ἀπεθαμμένος . . . δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ὄχι διὰ σέ, ἡ ὁποία ἐστάθης πάντοτε εἰς ἐμέ τόσῳ καλῇ καὶ περιποιητικῇ.

— Τί σημαίνει; . . .

— Μ' ἔρριψαν εἰς τὰς σκοτεινοτέρας φυλακὰς τοῦ Φρουρίου. . . ὁπότεν ἐδραπέτευσα χθές . . . καὶ ἦλθα νὰ σ' εὔρω σήμερον, διότι ἔχω νὰ σου ὁμιλήσω.

— Τότε περιμένετε, κύριε . . . πηγαίνω νὰ κλείσω τὴν θύραν διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ κάνας νὰ μας ἐνοχλήσῃ.

Τούτου δὲ γενομένου, ἡ Ἰακωβίνα ἐπανῆλθε τάχιστα.

— Λοιπὸν τί ἔχετε νὰ μου εἰπῆτε; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἄλλὰ πρῶτον. . . ὁ Βισκορνέ ποῦ εἶνε;

Ἡ Ἰακωβίνα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι μαυροφορεμένη;

— Καὶ πῶς! ἀνεκράξεν ὁ Καπελοῦζος, ὁ πτωχὸς Βισκορνέ; . . .

— Ἐπληρώθη θανατηφόρως ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Δ' Ἀρμανεζὶ καὶ ἀπέθανε, κύριε.

Ὁ Καπελοῦζος ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἀπέθανεν; εἶπεν.

— Ἀλλοίμονον! . . . ναί, κύριε.

— Ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν του! ἐπιθύρῃσεν ὁ Καπελοῦζος, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἦτο γενναῖος ἀνθρώπος! . . . θὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν . . .

'Αμφότεροι ἐσιώπησαν πρὸς στιγμὴν.
— Τώρα, ἐπανελάβην ὁ δῆμιος, ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, κυρὰ 'Ιακωβίνα. . . 'Εκείνοι οἱ νέοι, τοὺς ὁποίους ἔστειλα εἰς τὸν σύζυγόν σου, τί γίνονται ; . . ἐπανῆλθον ;
'Η 'Ιακωβίνα ἠρρυθρίασεν.

— 'Εκείνοι οἱ νέοι ; εἶπεν.

— Ναί . . ὁ 'Ολιβιέρος καὶ ὁ Ζεβὰν Μαγιέ ; 'Ηξεύρεις τί ἐνδιαφέρον εἶχα δι' αὐτούς, Λοιπὸν, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διὰ νὰ μάθω, ἂν ζῶσιν ἀκόμη καὶ τί γίνονται ; . . .

— Τοὺς εἶδον τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ταραχῆς.

— "Αχ ! εἶπεν ὁ Καπελούζος πλήρης χαρᾶς . . . καὶ δὲν σοῦ παρήγγειλαν νὰ εἰπῆς τίποτε εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε στείλει εἰς Παρισίους ;

— 'Ο κύριος Ζεβὰν μοῦ εἶπεν. «'Αν ἔλθῃ κάνεις νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἡμᾶς, εἰπέ του ὅτι ἐπεστρέψαμεν εἰς Τουραίνην.»

— Εἰς Λανζαί, προσέθηκε ζωηρῶς ὁ Καπελούζος.

— Ναί, εἰς Λανζαί, ἔχετε δίκαιον.

— 'Αλλ' ὁ 'Ολιβιέρος ; . . δὲν σου εἶπε τίποτε ;

— 'Ο κύριος 'Ολιβιέρος ἦτο πολὺ λυπημένος.

— Διατί ;

— Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κάτωχρον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του κατακόκκινοι. . . 'Εφαίνετο ὅτι εἶχεν ὑποφέρει πολὺ.

— Καὶ δὲν σου εἶπε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του ;

— "Οχι, κύριε.

— "Οχι ; . . περιέργον . . Τέλος πάντων ! Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— 'Αναχωρεῖτε, κύριε ; εἶπεν ἡ 'Ιακωβίνα.

— Ναί.

— Καὶ σκοπεύετε, προσέθηκε δισταζούσα, νὰ ὑπάγετε ; . .

— Εἰς Λανζαί ; . . πιθανόν. Δὲν εἶμαι διόλου ἀσφαλῆς ἐδῶ αὐριον ὅλα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας θὰ θεῶσιν εἰς κίνησιν διὰ νὰ μ' ἐπανεύρωσιν. Ὡστε πρέπει ἀπόψε νὰ φύγω ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Εἰμπορεῖτε, κύριε, εἶπεν ἡ 'Ιακωβίνα τεταραγμένη, νὰ μοῦ κάμετε . . μίαν χάριν . . .

— Νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Ζεβὰν ὅτι μίαν ψυχὴν δὲν τον ἐλησμόνησε, δὲν εἶνε αὐτό ; εἶπεν ὁ Καπελούζος.

'Η 'Ιακωβίνα δὲν ἀπήντησεν ἄλλ' ἡ ταραχὴ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο ἡ εὐγλωττοτέρα ἀπάντησις.

— Τοῦτο θὰ γίνῃ, κυρὰ 'Ιακωβίνα, ἐπανελάβην ὁ Καπελούζος, ἐπὶ τοῦ κατηφοῦς προσώπου τοῦ ὁποῖου ἀπεικονίσθη πρὸς στιγμὴν ἐλαφρὸν μειδίαμα.

— Πόσον εἶσθε κελός ! . . .

— Καλὴ νύκτα ! κυρὰ 'Ιακωβίνα . . . καλὴ νύκτα !

'Ο Καπελούζος, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Βερναρδίνων.

'Εκρυσθη τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

'Ο Κορζὺ ἐνεφανίσθη.

— 'Α ! ἰδοὺ λοιπὸν ἦλθες, εἶπε περιχαρῆς οὗτος, σῶος καὶ ὑγιής !

— Δόξα τῷ Θεῷ !

— Καὶ οἱ δύο νέοι μας !

— 'Επέστρεψαν εἰς Λανζαί. . . ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπάγω.

— Καὶ ἡ Ζολάνδη ; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Κορζὺ . . δὲν θὰ προσπαθίσωμεν νὰ τὴν εὐρώμεν ;

Τὸ μέτωπον τοῦ Καπελούζου συνωφρῶθη.

— Νομίζεις ὅτι τὴν ἐλησμόνησα ; εἶπεν ἀγρίως ὁ δῆμιος. . . Σὺ, φίλε μου, νὰ φροντίσῃς νὰ ἐξετάσῃς καὶ νὰ μάθῃς δι' αὐτήν, καὶ ἅμα ἀνακαλύψῃς τίποτε, μήνυσέ μου εἰς Λανζαί μὲ κάνένα πιστὸν φίλον μας.

— Νὰ ἦσαι βέβαιος, κύριε.

— Λοιπὸν καλὴν νύκτα, καλέ μου Κορζὺ . . εἶνε πλέον καιρός. . . καλὴν νύκτα.

— Καλὴν νύκτα, κύριε . . . καὶ ἔχε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ.

Καὶ ὁ Καπελούζος μὲ καρδίαν συντετριμμένην διηυθύνθη πρὸς τὴν πύλην τοῦ 'Αγίου 'Ιακώβου.

'Επεται συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—
ΜΔ'

Τὸ 'Ιατρικεῖον τοῦ Σχικῶ, τὸ βελδοκέτον τοῦ Κουέλου καὶ τὸ ἀνεμοδόλον ὄπλον τοῦ Σχομβέργ.

'Ηδύνατό τις νὰ εἶπῃ, ὅτι ὁ Σχικῶ, ὑπὸ τὴν φαινομένην ψυχρότητά του, κατειχέτο ὑπὸ μεγίστης χαρᾶς, ὅτε ἐπανήρχετο εἰς τὸ Λουῆβρον.

'Ησθάνετο τριπλῆν εὐχαρίστησιν, ὅτι παρέσχεν ἐκδούλευσιν πρὸς γενναῖον ἄνδρα ὁποῖος ἦτο ὁ Βουσύ, ὅτι μετέσχε τινῶν μηχανορραφῶν καὶ ὅτι κατέστησε δυνατὸν τῷ βασιλεῖ ἀπαιτούμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων πραξικόπημα.

Τῷ ὄντι, μὲ τὴν γνωστὴν κεραλὴν καὶ ἰδίως τὴν καρδίαν τοῦ Βουσύ καὶ τὸ γνωστὸν τοῦ συνεταιρισμοῦ πνεῦμα τῶν Γκιζῆ, ὑπῆρχε μέγας κίνδυνος ν' ἀνατείλῃ θυσελώδης ἡμέρα ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

'Ο,τι ὁ βασιλεὺς ἐφοβεῖτο καὶ ὁ Σχικῶ εἶχε προῖδει, συνέβη.

'Ο κύριος δὲ Γκιζῆς, ἀφοῦ, τὴν πρωΐαν, ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν του τὰ σημαντικώτερα μέλη τῆς 'Ενώσεως, τὰ ὁποῖα προσῆλθον, ὅπως προσφέρωσιν αὐτῷ τὰ γνωστά ἡμῖν καὶ δι' ὑπογραφῶν κεκαλυμμένα κατὰ στίχας, ὑπεσχέθη δι' αὐτοῖς ἀρχηγὸν τῆς 'Ενώσεως καὶ ἀπήτησε παρ' αὐτῶν νὰ ὁμώσωσιν ὑπακοὴν πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως διορισθησόμενον ἀρχηγόν, συνδιελέχθη δὲ μετὰ τοῦ καρδινάλιου καὶ τοῦ κυρίου δὲ Μεγιέν, ἐξῆλθεν, ὅπως μεταβῆ παρὰ τῷ δουκὶ δ'Ανζιού, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπανιδεῖ ἀπὸ τῆς δεκάτης ἐσπερινῆς ὥρας τῆς προτεραίας.

'Ο Σχικῶ ὑπόπτειν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ἐπομένως, ἐξελθὼν τοῦ μεγάρου τοῦ Βουσύ, μετέβη, ἀπ' εὐθείας, νὰ περιπλαναῖται περὶ τὸ ἐπὶ τῆς γωνίας τῶν ὁδῶν 'Ωτφρέιλ καὶ 'Αγίου 'Ανδρέου κείμενον μέγαρον δ'Αλανσῶν.

Μόλις δ' εἶχε παρέλθει τέταρτον τῆς ὥρας, ὅτε εἶδε τὸν περιμενόμενον νὰ ἐμφανισθῇ διὰ τῆς ὁδοῦ 'Υσέτ.

'Ο Σχικῶ ἐκρύβη ὀπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Κοιμητηρίου, ὥστε ὁ δούξ Γκιζῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ.

'Ο δούξ εὗρε τὸν πρῶτον θαλαμηπόλον τοῦ πρίγκηπος λίαν ἀνήσυχον διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου του, εἰ καὶ πιστεύοντα, ὅτι οὗτος εἶχε μεταβῆ νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ Λουῆβρον.

'Ο δούξ ἠρώτησεν, ἐάν, ἀπόντος τοῦ πρίγκηπος, ἠδύνατο νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Αὐριλύ· ὁ δὲ θαλαμηπόλος τῷ ἀπήντησεν, ὅτι ὁ Αὐριλύ ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου του, ὅπου ἠδύνατο νὰ τον ἴδῃ.

'Ο δούξ εἰσῆλθεν.

'Ο Αὐριλύ, ὡς εἶναι ἡμῖν γνωστόν, κιθαρωδὸς καὶ ἐμπειστειμμένος τοῦ πρίγκηπος, ἐγίνωσκε πάντα τὰ μυστικὰ αὐτοῦ, ἐπομένως, ἔδει νὰ ἠξεύρῃ ποῦ εὕρισκετο ἡ Αὐτοῦ 'Υψηλότης.

'Ο Αὐριλύ ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἀνήσυχος, ἐκ διαλειμμάτων δὲ παρήρτει τὴν κιθάραν του, ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς ὁποίας οἱ δάκτυλοί του διέτρεχον ἀμελῶς, ἐπλησίαζε δ' εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρει, ἐάν ὁ δούξ ἐπέστρεφε.

Τρεῖς εἶχον ἀποστείλει εἰς τὸ Λουῆβρον καὶ πάντοτε ἔλαβον ἀπάντησιν, ὅτι ὁ δούξ, ἐπιστρέψας λίαν ἀργὰ τὴν νύκτα, ἐκοιμᾶτο ἔτι.

'Ο κύριος δὲ Γκιζῆς ἠτήσατο πληροφορίας παρὰ τοῦ Αὐριλύ, περὶ τοῦ δουκὸς δ'Ανζιού, οὗτος δὲ τῷ εἶπεν, ὅτι, τὴν προτεραίαν, εἶχεν ἀποχωρισθῇ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἐηροῦ Δένδρου, ὑπὸ ὀμίλου ἀνδρῶν, συνωστισμένων πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου τοῦ 'Ωραίου 'Αστέρος, ὅτι δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον δ'Αλανσῶν, ὅπου περιέμενε τὸν δούκα, ἀγνοῶν ἐάν οὗτος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ Λουῆβρον. 'Ανεκοίνωσε δ' ὁ κιθαρωδὸς τὴν ἐπανειλημμένως δοθεῖσαν αὐτῷ ἀπάντησιν, ὅτι ὁ δούξ ἐκοιμᾶτο.

— Κοιμᾶται τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ; εἶπεν ὁ δούξ· δὲν εἶναι πιθανόν, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, συνήθως, ἔχει ἐγερθῆ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν. 'Ορσεῖτε νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ Λουῆβρον, Αὐριλύ.

— Τὸ ἐσκέφθην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Αὐριλύ· φοβοῦμαι ὅμως μήπως ὁ ὑποτιθέμενος ὑπνος ἦναι παραγγελία, δοθεῖσα εἰς τὸν θυρωρὸν ὑπὸ τοῦ δουκὸς, ὅστις ἔσως εὕρισκεται εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν εἰς τὴν πόλιν· ἐάν δ' οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐξοχώτατος θέλει δυσαρρεστηθῆ, ἐάν ἀναζητήσωμεν αὐτόν.

— Αὐριλύ, ἀπήντησεν ὁ δούξ, πιστεύσατέ μου, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶναι λίαν λογικὸς ἀνὴρ, ὥστε δὲν θὰ εὕρισκεται εἰς